

LECOUTERE, Carolus Franciscus Petrus, taal-
kundige, hoogleraar (Antwerpen 11 december 1865
- Knokke 19 september 1921).

Als zoon van een beeldhouwer werd hij naar de
Academie voor Schone Kunsten gestuurd; daar

hij zich meer aangetrokken voelde tot de taalkunde, begon hij op achttienjarige leeftijd de studie van de humaniora; studeerde van 1886 af te Leuven klassieke filologie, waar hij in 1893 promoveerde tot doctor. In hetzelfde jaar werd hij docent aan de pas opgerichte afdeling Germaanse filologie (Nederlands, Duits, Scandinavische talen); in 1899 ordinarius. In 1905 lid van de Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde (in 1907 werkend lid).

Zijn Inleiding tot de Taalkunde en tot de Geschiedenis van het Nederlandsch (1915) was voor enkele generaties van Vlaamse germanisten een basiswerk. Hij bewerkte de Zuidnederlandse woorden in de vijfde druk van Van Dales Groot Woordenboek der Nederlandsche Taal. Hij was een nauwgezet docent, een harde werker, een veeleisend hoogleraar en een vijand van alle dilettaantisme. Dit verklaart zijn onvermoeid streven om het gebruik van de beschaafde omgangstaal bij de Vlaamse studenten te bevorderen. (Z. zijn artikel Over de beschaafde uitspraak van het Nederlandsch, in Verslagen en Mededelingen van de Kon. Vl. Academie voor Taal- en Letterkunde, 1909, p. 72-89). Hij kon niet begrijpen dat dezelfde mensen, die luid riepen om rechtsherstel voor het Nederlands in België, geen moeite deden om dit Nederlands met de verschuldigde eerbied te behandelen in hun eigen taalgebruik.

LITERATUUR: L. Grootaers, *Professor Dr. C.P.F. Lecoutere*, in *Jaarboek van de Kon. Vl. Academie voor Taal- en Letterkunde* (1944, p. 17-26); - J.L. Pauwels, *Lecoutere, Charles P.F.*, in *Nationaal Biografisch Woordenboek*, II (1966).

RENE HAESERYN